

04 ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ/ΜΑΤΙΕΣ

«Θα σε δω ξανά στο άδοξο τέλος»

Τρία ποιήματα από το βιβλίο «Θα σε δω ξανά στο άδοξο τέλος» (Σμίλη, 2022) του Σταύρου Σταυρόπουλου

Δημοσιεύουμε τρία ποιήματα από την πολύ ενδιαφέρουσα λογοτεχνική δουλειά του Σταύρου Σταυρόπουλου με τίτλο: «Θα σε δω ξανά στο άδοξο τέλος» (Σμίλη, 2022). Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο συγγραφέας για το βιβλίο: «Είναι μάλλον υποχρέωσή μου να πω ότι αυτό το βιβλίο δεν είναι μια ποιητική συλλογή. Είναι λεπταίσθητες νύξεις για μια ποιητική συλλογή που ίσως δεν κυκλοφορήσει ποτέ, αλλά πάντα θα υπάρχει η ελπίδα να πραγματοποιηθεί. Είναι αφορμή για να ξεκινήσει μια συζήτηση για μια ποιητική συλλογή, ένα έργο, είναι ένα ειδικό σχέδιασμα στο πλαίσιο μιας ποιητικής συλλογής, αλλά δεν είναι ποιητική συλλογή. Υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες – όσες και οι ποιητές – ερμηνείες για το τι είναι ποίηση. Ο καθένας έχει και από μια. Δεν θα ήθελα να προσθέσω κι εγώ τη δική μου. Το να γράφεις ποίηση ή ποιητικά σήμερα μοιάζει να έχει το ίδιο αποτέλεσμα με το να περιγράψεις σε ένα τυφλό τα χρώματα του ουράνιου τόξου.» (Γιατί έγραψα το «Θα σε δω ξανά στο άδοξο τέλος», freat.gr, 15/07/2022)

Λίγα λόγια για το συγγραφέα

Ο Σταύρος Σταυρόπουλος γεννήθηκε στο Μοσχάτο το 1962. Έχει γράψει ποίηση, πεζογραφία, ένα θεατρικό μονόλογο, και έχει συνεργαστεί ως αρθρογράφος με πολλά έντυπα και εφημερίδες. Την επταετία 2001-2008 διατηρούσε μόνιμη στήλη στην εφημερίδα *Metto* με θέμα το βιβλίο και την τριετία 2008-2011 υπήρξε βασικός συντάκτης της εφημερίδας *Ελευθεροτυπία* στο ένθετο Βιβλιοθήκη, όπου διατηρούσε, εκτός των άλλων και την στήλη «Νύχτα είναι, θα περάσει». Για τρία χρόνια δούλεψε ως παραγωγός στο ραδιόφωνο της *EPT Open* στην εκπομπή «Ολομόναχοι μαζί» που είχε σαν θέμα καλεσμένους από τον χώρο της λογοτεχνίας και του πολιτισμού.

Έχουν εκδοθεί 25 βιβλία του (τα περισσότερα ποιητικά) εκ των οποίων τρία έχουν μεταφερθεί στο θέατρο. Η τετραλογία «Πιο νύχτα δεν γίνεται» (Οξύ 2011) – «Μετά» (Απόπειρα 2012) – «Καπνισμένο κόκκινο» (Σμίλη 2013) και «Ολομόναχοι μαζί» (Σμίλη 2014) εγκαινιάζει τη λεγόμενη

Κοσμική Τετραλογία, και θεωρείται έργο αναφοράς, σαν μια μεγάλη, φασματική αλληγορία που διαρρηγνύει τα πλαίσια του Κανόνα. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα Αγγλικά, στα Γαλλικά, στα Γερμανικά, στα Ισπανικά και στα Σέρβικα.

I.

*Έτσι ξεκίνησε
Μπορεί και να έπρεπε
Δεδομένης και της ακατάσχετης
διαρροής οφθαλμών
Που υπερασπιζόταν την σαφήνεια
Ή κάποιων αμφίπλευρων εμμονών
Που έγιναν απολυτίκια*

*Δύσκολα αποχωρίζεται κανείς
Τις εμφύλιες εμμονές του
Την εκτυφλωτική ανακύκλωση
της ήττας του
Τα συνεχή ελάφια στο δάσος
Με τις ραδιενεργές πατούσες τους*

*Τα κλαδιά στο κεφάλι τους
Είναι γεμάτα λέξεις*

*Πώς να τις ξεχωρίσεις μια μια;
Πώς να απαιτήσεις χειρόγραφα
Στην τελική ανταλλαγή αιχμαλώτων;
Τι χάνεις και τι κερδίζεις
Δίπλα σ' αυτό το αχόρταγο ποτάμι
Με τα πανύψηλα δέντρα
Που παραμένουν αόρατα
Σαν μωρά;*

*Τα βλέπω ακόμα
Ροκανίζουν το αδιευκρίνιστο φως*

*Έτσι ξεκίνησε
Μπορεί και να έπρεπε
Στόλιζα κάθε νύχτα το ίδιο φά-
ντασμα
Κι αυτό
Κατρακύλαγε σε δωμάτια με
καρφιά
Που έγερναν
Σαν συρμάτινα σώματα
Το ένα μέσα στο άλλο*

*Έβλεπα
Δωμάτια σώματα
Με καρφιά*

*Τα ρούχα τους που σώθηκαν
Όσα επιβίωσαν της φωτιάς
Και τις φωτογραφίες τους
Άσκηνα δεκανίκια
Να φυτρώνουν σελίδες στα κό-
καλά μου*

*Χωρίς ούτε ένα δέντρο
Ούτε ένα λευκό άλογο
Σαν παιχνιδάκι ενός παιδιού
Που ποτέ δε μεγάλωσε*

XVII.

*Θα 'ρθει μια μέρα
Που θα βρω όλο το λάθος
Στους βολβούς των ματιών σου
Θα το φυτέψω εκεί
Μέσα στην αλλοπρόσαλλη επι-
δειξιμανία του βλέμματος
Σε κάθε αθέατη εσοχή των Εξαρ-
χειών
Θα διαβάσω ποίηση σε μετάφραση
Θα σου χαρίσω ένα μεταχειρι-
σμένο λουλούδι
Και την ζωή των φυτών που δεν
έζησες*

*Θα σε ξαναδιαβάσω
Με τις τελίτσες μιας επικίνδυνης
αθωότητας
Θα σε Νάξω
Με τα ασύμφορα δευτερόλεπτα
των στιγμών
Θα σε χωρέσω όλη σε μένα
Περισσεύοντας στο σώμα σου
Θρύψαλα
Από άγνωστο τσιμέντο αγάπης*

*Δεν θέλω άλλο τόπο
Άλλο πάρκο Μαρίας
Άλλο όνομα με το ίδιο όνομα
Εδώ που είμαι
Εδώ που θα είμαι
Αν μπορέσω να είμαι
Ακόμα να είμαι
Θα είμαι
Ακίνητος σε μένα
Για να σε κάνω να υπάρξεις χω-
ρίς ρίγος
Από αυτό που θα προξενήσουν
οι λέξεις μου*

*Είμαι ιδιαίτερα επιρρεπής στις
λέξεις
Θέλω να μπορώ να ξέρω ότι μένω
Σ' αυτήν την ταραγμένη επιφά-
νεια γης
Μοιράζοντας πράσινα και μπλε
τριαντάφυλλα
Βαμμένα από σένα*

*Από την ευτυχία της όρασης σου
Γεννήθηκε ξανά
Ο γενναίος καιρός
Με τις αδίστακτες πεδιάδες
Και τις αδίστακτες θάλασσες
Διασύροντας τους δεσμούς μου
με το νοητό
Και το γραμμένο
Κύκλοι άνοιγαν και έκλειναν*

διαρκώς

*Αν μπορούσα θα εμφιά-
λωννα τα μι των ματιών
σου
Θα τα κόλλαγα πάνω μου
σαν ασημένια καρφίτσα
Σε κάθε βόλτα στην πόλη
Κάθε φορά που το πα-
ράλογο φως
Αποκτά ονοματεπώνυμο
Και δακτυλικά αποτυ-
πώματα
Σαν δημόσιο κτίριο
Που εγκαταλείφθηκε
στις κορδέλες του*

*Σαν ερείπιο ιστορικής
σημασίας
Σε ακατάλληλη σχέση
με την πραγματικότητα
Με το όριο ανάμεσα
στον άνθρωπο και την
εικόνα να μπερδεύεται
Να σβήνει σε καθρέ-
φτες γυμνό
Να καταστρέφεται από
ένα ξύλινο μάρμαρο
Με αδιάκριτη διαφθορά στήθους
Σε θαλάμους που χάνεται η κουλ-
τούρα του σώματος*

*Ενώ δημοσιεύεσαι
Όπως βιβλίο που εκδίδεται
Και μετά πεθαίνει*

Πεθαίνω σαν βιβλίο

ΙΧΧ.

*Μερικές φορές έχω δει τον ου-
ρανό να μου μιλάει
Λέει αστείες ιστορίες για σένα
Και σοβαρές για μένα
Οι ουρανοί και τα πλάσματα
από κάτω
Είναι η διακόσμηση της ζωής μου
Τις περισσότερες φορές δυσφη-
μιστική
Με ξερασμένες λέξεις
Από ξερασμένα στόματα*

*Δεν έχω μάθει ακόμα να ορθώνω
το ανάστημά μου
Θα ήταν και επιζήμιο λόγω ύψους
Και ο χώρος δεν επαρκεί ποτέ
Ξέρω μόνο να το ουρλιάζω
Σε επτά διαφορετικά σημεία
αυτής της γης
Και τα επτά είναι αυτό που νό-
μιζα ότι ήσουν*

*Επιπλέον
Έχω πολλές αμυχές τόπων*

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΘΑ ΣΕ ΔΩ ΞΑΝΑ
ΣΤΟ ΑΔΟΞΟ ΤΕΛΟΣ

ΣΜΙΛΗ

*Και αποφεύγω τα γράμματα
Γι' αυτό μου είναι εύκολο να
ουρλιάζω
Με την βοήθεια των χορδών μου
Που γίνονται αδιάβροχα φλάουτα
Και επικοινωνούν μέσω θαλάσσης*

*Θέλω να τηλεφωνήσω στις φω-
τογραφίες σου
Τις έχω όλες σκορπισμένες στο
πάτωμα
Για να τους πω
Να σταματήσουν να με κοιτάζουν
Είναι νύχτα και κρυώνω πολύ*

*Ήξερες πως θα γίνεις θάνατος
μια μέρα
Γι' αυτό έκρυβες όλα σου τα ρούχα
στο χώμα
Γι' αυτό τα κόκαλά σου ήταν τόσο
εμφανή
Χωρίς σάρκα
Γι' αυτό και οι επαναλαμβανόμε-
νες αργίες του Σαββατοκύριακου*

Όλοι οι νεκροί αργούν

*Και μείναμε να θεραπεύουμε
τα νερά
Που τρέχουν στο πάτωμα
Θέλοντας να τα απελευθερώσουμε
απ' την μνήμη τους*

*Μετά άρχισαν τα βιεννέζικα βαλς
Και ο Δούναβης
Που ήταν θολός*